

Тѣй тъмночервено бе станало изведнѣж лицето на Комнен, тѣй задавен и труден дѣхът му. Сякаш всеки миг щеше да падне покосен от яростната си възбуда.

Иоан Асен... Как беше възможно?

И той се бе съгласил. Кроткият, благочестивият... С това лице на постник. Ах, измамник! Дръзкият хитрец! Виж ти, как дебнал своя час. И все пак. Тихо и незабелязано, като кротките води, той бе проникнал през най-дебелия зид. Защо му беше бран? Той си имаше подписан мирен договор с Епир. И все пак, щеше да управлява в Константинопол...

Кир Тодор цял потрепера от бесен гняв. А той? Глупец! Бе оставил под носа да му вземат най-хубавата, сигурна плячка. Къде са му били очите до сега? Но какво можеше да стори, кому да се сърди?

Всичко бе извършено мирно и гладко, по закона, с всички приличия. Нима в договора му с българите стоеше писано, че Иоан Асен не бива да поема наместничество над чужди владетели? И тия проклети латини! И те го бяха надхитрили! Нима това беше само неместничество и приятелство? Можеше ли в тоя договор да няма тайни решения, насочени против него? Нима току тѣй латинските барони са дали властта на Асена, ако той не е поел никакви обещания към тях?

Той изтича към Захарос, улови го за яката на туниката, разтърси го силно.

— Говори! Какво знаеш друго?

— Нищо, господарю! — изстена умолително грѣкът.

Ала кир Тодор знаеше добре навиците му. Той отиде към масата, връз която лежеше купчината жълтици, нагребва една шепа и му ги подаде.

— Още ли не знаеш?